

สาระ: ลูก ๆ ที่แสนหวาน ทั้งกลางวันทั้งกลางคืนให้คิดว่า “บาบา บาบา” อยู่ภายใน แล้วลูกจะมีประสบการณ์แห่งความสุขที่ไม่มีขีดจำกัด จะคงอยู่ในสติปัญญาของลูกว่า บาบากำลังให้สมบัติที่มีค่าของคุเบอร์ (พระเจ้าแห่งความมั่งคั่ง) แก่ลูก

คำถาม: ลูก ๆ ไตที่บาบาเรียกว่าเป็นดอกไม้ที่ซื้อสัตย์? จงบอกว่าอะไรคือสิ่งซื้อบอกลูก ๆ เช่นนั้น

คำตอบ: ดอกไม้ที่ซื้อสัตย์คือผู้ที่ไม่เคยตกภายใต้อิทธิพลของมายา พวกเขานั้นไม่ได้เข้ามาสู่ความขัดแย้งกับมายา ถึงแม้ว่าดอกไม้ที่ซื้อสัตย์เช่นนั้นจะมาแล้วสุด พวกเขาคิดความเพียรพยายามที่จะไปได้อย่างเร็ว พวกเขากลับเป้าหมายของการไปลำหน้าแม้แต่ผู้ที่อาวุโสกว่า พวกเขาคงอยู่ในการทำความเพียรพยายามเพื่อขจัดข้อบกพร่องของพวกเขา พวกเขาไม่ได้เห็นข้อบกพร่องของผู้อื่น

โอมขานติ พระเจ้าชีวาพูด ท่านคือพ่อทางจิตเพราะชีวาคือผู้เป็นจิตสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุด ทุก ๆ วันพ่ออธิบายสิ่งใหม่ ๆ แก่ลูก มีชั้นยาสีหมากมาย ฯลฯ ที่ถ่ายทอดกิตะ พวกเขาไม่สามารถจดจำพอ คำว่า “บาบา” ไม่สามารถออกจากปากของพวกเขา คำนี้เป็นไปสำหรับผู้ที่อยู่ในหนทางครอบครัว ในขณะที่พวกเขาเป็นของหนทางสันโดษ พวกเขาคงจำธาตุแห่งแสงเท่านั้น พวกเขาไม่เคยพูดว่า “ชีพบาบา” ลูกไปและตรวจสอบ เมื่อชั้นยาสีมีความรู้ที่ยิ่งใหญ่เป็นเช่น ชิมินยานันดา ฯลฯ ถ่ายทอดกิตะ แต่ไม่ใช่ว่าพวกเขาคิดว่ากฤษณะเป็นพระเจ้าของกิตะหรือมีโยคะกับเขา ไม่เลย พวกเขามีโยคะกับธาตุแห่งแสงเท่านั้น พวกเขามีความรู้ของธาตุบราห์มและวัตุธาตุ เป็นไปไม่ได้ที่ใครก็ตามจะเรียกกฤษณะว่า “บาบา” ดังนั้นกฤษณะไม่ใช่บาบาผู้ถ่ายทอดกิตะ ทุกคนเรียกชีวาว่า “บาบา” เพราะท่านคือพ่อของดวงวิญญาณทั้งหมด ดวงวิญญาณทั้งหมดเรียกหาท่าน: พ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุด ท่านนั้นคือผู้ที่สูงสุดเหนือสิ่งอื่นใด เพราะท่านอาศัยในอาณาเขตสูงสุด ลูกทั้งหมดก็อาศัยในอาณาเขตสูงสุดเช่นกัน แต่ท่านเรียกว่าเป็นดวงวิญญาณสูงสุด ท่านไม่เคยกลับมาใช้ชาติเกิด ท่านเองนั้นพูดว่า: ชาติเกิดของพ่อนั้นสูงส่งและพิเศษสุด ไม่มีใครอื่นจะสามารถเข้าไปในพาหนะและชี้หนทางที่จะกลายเป็นนายของโลกแก่ลูกได้ เหตุนี้เองพ่อพูดว่า: ไม่มีใครรู้จักพ่ออย่างที่พ่อเป็นหรือว่าพ่อเป็นอะไร เป็นเพียงเมื่อพ่อให้คำแนะนำของพ่อเองเท่านั้นที่ลูกสามารถมาเพื่อที่จะรู้จักพ่อ ผู้ที่เชื่อในธาตุแห่งแสงหรือวัตุธาตุนั้นจะสามารถคิดว่ากฤษณะเป็นพ่อของพวกเขาได้อย่างไร? ดวงวิญญาณทั้งหมดคือลูก ๆ ทุกคนจะสามารถเรียกกฤษณะว่า “พ่อ” ได้อย่างไร? ไม่สามารถจะพูดว่ากฤษณะเป็นพ่อของทุกคนและดังนั้นพวกเราทั้งหมดคือพี่น้องกัน หรือกฤษณะนั้นอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน ไม่ใช่ทุกคนสามารถเป็นกฤษณะ หากทุกคนจะเป็นกฤษณะพวกเขาก็ต้องมีพ่อด้วยเช่นกัน มนุษย์ได้หลงลืมทุกสิ่งเนื่องจากการไม่รู้จักท่าน จึงมีคำกล่าวว่า มีเพียงน้อยนิดจากหลายล้านที่รู้จักพ่อ ใครก็ตามสามารถตระหนักรู้จักกฤษณะ ผู้คนจากต่างแดนก็รู้จักเขาเช่นกัน พวกเขารวบรวมกฤษณะว่าพระผู้เป็นเจ้ากฤษณะ พวกเขานั้นมีสัญลักษณ์ของกฤษณะด้วย แต่ในความเป็นจริงนั้นไม่ใช่สัญลักษณ์ที่ถูกต้อง พวกเขาได้ยินจากผู้คนของบาร์ตว่ากฤษณะได้รับการกราบไหว้บูชาอย่างมาก ดังนั้นจึงมีการเขียนไว้ในกิตะว่า: พระเจ้ากฤษณะ จะสามารถเรียกพระเจ้าว่าพระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไร? พวกเขาคิดว่า: “พระผู้เป็นเจ้ากฤษณะ” ในความเป็นจริงบุคคลสำคัญนั้นก็ได้รับสมญาว่า “พระผู้เป็นเจ้า” พวกเขาได้ให้สมญานี้แก่ผู้คนมากมาย สิ่งนี้เรียกว่าเป็นเมืองของความมืด พวกเขารวบรวมผู้ที่ไม่บริสุทธิ์ใดก็ตามว่าพระผู้เป็นเจ้า มีความแตกต่างอย่างใหญ่หลวงระหว่างผู้ที่ไม่บริสุทธิ์ของวันนี้และชีวาและศรีกฤษณะ พ่อพูดว่า: ความรู้ที่พ่อให้ลูกในขณะนี้หายไปในเวลาต่อมา เป็นพ่อผู้ที่มาและก่อตั้งโลกใหม่และเป็นพ่อผู้ที่ได้ให้ความรู้แก่ลูกในเวลานี้ เพียงเมื่อพ่อให้ความรู้เท่านั้นที่ลูก ๆ จะสามารถได้ยิน ไม่มีใครนอกจากพ่อสามารถถ่ายทอดความรู้ได้ ไม่มีใครแม้แต่ผู้รู้เช่นนั้น ชั้นยาสีเหล่านั้นจะสามารถจดจำชีพบาบาได้อย่างไร? พวกเขาไม่สามารถแม้แต่จะบอกผู้อื่นให้จดจำพระเจ้าผู้ไม่มีตัวตน ลูกเคยได้ยินพวกเขาพูดเช่นนั้นมาก่อนไหม? แม้แต่ผู้ที่มีการศึกษาที่ดีหลายต่อหลายคนก็ไม่เข้าใจสิ่งใด เวลานั้นพ่ออธิบายว่ากฤษณะไม่ใช่พระเจ้า แม้ว่ามนุษย์จะเฝ้าแต่เรียกเขาว่าพระเจ้า มีความแตกต่างอย่างมากมาย! พ่อหนึ่งท่านและสอนลูก ๆ ทั้งหลาย ท่านคือพ่อ ครู และกูรู ชีพบาบานั่งที่นั่นและอธิบายแก่ทุกคน เนื่องจากการไม่เข้าใจสิ่งนี้พวกเขาจึงไม่ได้แสดงชีวาไว้ในตรีมูรติ พวกเขาได้แสดงบราห์มาผู้ที่เรียกว่าเป็นพ่อของมวลมนุษย์ ผู้ที่ได้สร้างปวงประชา อย่างไรก็ตามท่านนั้นไม่ได้เรียกว่าเป็นพระเจ้า พระเจ้าไม่ได้สร้างผู้คน ดวงวิญญาณทั้งหมดคือลูก ๆ ของพระเจ้า ดังนั้นเขาต้องสร้างปวงประชาผ่านใครบางคน ใครที่นำลูกมาเลี้ยงดู? พ่อนำลูกมาเลี้ยงดูด้วยบราห์มา เป็นเพียงเมื่อลูกได้กลายเป็นบราห์มิก่อนเท่านั้นที่ลูกจะสามารถกลายเป็นเทพได้ ลูกไม่เคยได้ยินประเด็นนี้มาก่อน พ่อของมวลมนุษย์นั้นอย่างแน่นอนมีบทบาท อย่างแน่นอนที่ท่านต้องแสดง ไม่เช่นนั้นแล้วผู้คนมากมายนั้นจะมาจากที่ใด? พวกเขาไม่สามารถจะเป็นลูก ๆ ที่ถือกำเนิดจากกิเลสได้ บราห์มิก่อนที่ถือกำเนิดจากกิเลสก็พูดว่านามสกุลของพวกเขาชื่อ “บราห์มิน” ชื่อของทุกคนนั้นแตกต่างกันไป ประชาชาติบราห์มาก็ได้ชื่อนั้นหลังจากที่ชีพบาบาได้เข้ามาในท่านเท่านั้น นี่คือการประเด้นใหม่ พ่อตัวท่านเองพูดว่า: ไม่มีใครรู้จักพ่อ ไม่มีใครรู้จักวงจรโลกเช่นกัน เหตุนี้เองฤาษีและ

มุนีทั้งหมดนั้นจึงพูดว่า: เนติ เนติ พวกเขานั้นไม่รู้จักทั้งพระเจ้าและสิ่งสร้างของพระเจ้า พ่อพูดว่า: เพียงเมื่อพ่อมาและให้คำแนะนำของพ่อเองเท่านั้นที่พวกเขาจะสามารถรู้จักพ่อได้ เทพเหล่านั้นก็จะไม่รู้ว่พวกเขาได้รับอาณาจักรของตนมาอย่างไร พวกเขาไม่ได้มีสิ่งใดของความรู้นี้ เมื่อพวกเขาได้มาซึ่งสถานภาพของเขาแล้วก็ไม่มีความจำเป็นสำหรับความรู้ ต้องอาศัยความรู้เพื่อชีวิตใหม่ที่ไม่มิกิเลส พวกเขานั้นก็จะได้มาซึ่งชีวิตใหม่ที่ไม่มิกิเลสเรียบร้อยแล้ว ประเด็นเหล่านี้ลึกล้ำอย่างยิ่งที่จะต้องเป็นที่เข้าใจ เพียงผู้ที่รู้คิดเท่านั้นที่จะเข้าใจ อย่างไรก็ตามแม่ที่แก่ชรา ฯลฯ ก็ไม่ได้มีปัญหามากนัก ลูกแต่ละคนมีบทบาทของตนเองตามแผนของละคร พวกเขาจะไม่พูดว่า: โอ้! พระเจ้า ได้โปรดให้สติปัญญาที่ดีแก่ฉันเถิด! หากพ่อนั้นจะให้สติปัญญาเดียวกันแก่ทุกคน ทุกคนก็จะกลายเป็นนารายณ์ ทุกคนก็จะนั่งซ้อนกันอยู่บนบัลลังก์หรือ? ใช่ เป้าหมายและวัตถุประสงค์คือการกลับมาเป็นเช่นนั้น ทุกคนกำลังทำความเพียรพยายามเพื่อจะเปลี่ยนจากนายธรรมดาเป็นนารายณ์; พวกเขาจะกลายเป็นเช่นนั้นตามความเพียรพยายามของพวกเขา หากทุกคนจะยกมือของตนเพื่อจะพูดว่าพวกเขาจะกลายเป็นนารายณ์ และแล้วพ่อก็จะหัวเราะอยู่ข้างใน ทุกคนจะสามารถกลายเป็นเช่นเดียวกันได้อย่างไร? พวกเขาทั้งหมดนั้นจะตามลำดับกันไป มีนารายณ์ที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม เช่นที่มีเอ็ดเวิร์ดที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ฯลฯ แม้ว่าลูกมีเป้าหมายและวัตถุประสงค์เดียวกัน ลูกแต่ละคนก็สามารถจะเข้าใจด้วยตนเองว่าลูกจะประกาศสิทธิ์ในสถานภาพใดหากกิจกรรมของลูกยังคงเป็นเช่นที่เป็น อย่างแน่นอนที่ลูกต้องทำความเพียรพยายามตามลำดับกันไป บาบานั้นก็ได้นำดอกไม้ที่ตามลำดับกัน และท่านก็สามารถที่จะแจกจ่ายดอกไม้เหล่านั้นตามลำดับกันไปเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ท่านไม่ได้ทำเช่นนั้น เพราะลูกบางคนก็จะสูญเสียความหวัง บาบารู้และท่านก็เห็นด้วยเช่นกันว่า ลูกใดที่กำลังทำงานรับใช้มากกว่า ลูกใดที่เป็นดอกไม้ที่ดี และแล้วที่เหลือทั้งหมดนั้นก็ตามลำดับกันไป มีผู้ที่แก่กว่าอยู่มากมายที่กำลังนั่งอยู่ที่นี่ แต่ก็จะมียดอกไม้ใหม่ที่โตงอกด้วยเช่นกัน ท่านก็จะพูดว่า: ผู้นี้คือดอกไม้ที่ซื่อสัตย์อันดับหนึ่ง เขาไม่มีความขัดแย้งหรือความอิจฉาริษยาใดๆ ฯลฯ ผู้คนมากมายนั้นก็ยังมีข้อบกพร่องอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่มีใครสามารถเรียกได้ว่าเพียบพร้อม ลูกจำเป็นต้องทำความเพียรพยายามอย่างมากมายเพื่อที่จะกลับมาเต็ม 16 องค์ แต่กระนั้นก็ยังไม่มีใครสามารถกลับมาเพียบพร้อม แม้แต่เวลานี้ลูกๆ ที่ดีก็มีความอิจฉาอย่างมากในพวกเขา พวกเขานั้นยังมีข้อบกพร่อง พ่อรู้ว่าลูกแต่ละคนกำลังทำความเพียรพยายามประเภทใด ผู้คนในโลกนั้นจะรู้อะไร? พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งใด ผู้คนน้อยนิดมากที่จะเข้าใจ ผู้ที่ยากจนนั้นก็เข้าใจได้อย่างเร็ว พ่อที่ไม่มีขีดจำกัดได้มาเพื่อสอนลูก ด้วยการจดจำพ่อนั้นบาปของลูกจะถูกตัดทิ้ง พวกเราได้มาหาพ่อ อย่างแน่นอนที่พวกเราจะได้รับมรดกของโลกใหม่จากบาป เป็นสิ่งที่ตามลำดับกันไปจาก 100 ถึง 1 แต่เมื่อลูกได้รู้จักพ่อแล้ว เมื่อลูกได้ยืนความรู้เพียงเล็กน้อยแล้วอย่างแน่นอนที่ลูกจะไปสู่สวรรค์ ไม่ใช่เรื่องเล็กๆที่จะไปสู่สวรรค์ถึง 21 ชาตเกิด ไม่เหมือนกับที่พวกเขาพูดว่าเมื่อใครบางคนตายเขาก็ไปสู่สวรรค์ถึง 21 ชาตเกิด สวรรค์อยู่ที่ไหน? มีความเข้าใจผิดอยู่มากมาย แม้แต่บุคคลที่ดีและเป็นบุคคลสำคัญก็พูดว่าผู้หนึ่งผู้นี้ได้จากไปสู่สวรรค์ พวกเขาไม่เข้าใจถึงสิ่งที่พวกเขาอ้างอิงเมื่อพวกเขาพูดถึงคำว่าสวรรค์ เพียงลูกเท่านั้นที่รู้อยู่ ลูกคือมนุษย์เช่นกัน แต่ลูกได้กลายเป็นบราห์มิน ลูกเรียกตนเองว่าบราห์มิน ลูกๆบราห์มินมีบัพตาดาเดียว ดังนั้นลูกสามารถที่จะถามชั้นยาสซี: คำพูดที่ยิ่งใหญ่ที่พูดโดยพระเจ้าที่พูดว่า “สืมร่างกายและศาสนาของร่างกายและจดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้น” เป็นภุชณะหรือที่ได้พูดว่า “จดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้น”? เป็นภุชณะหรือที่พวกท่านจดจำ? พวกเขาจะไม่พูดว่า “ใช่” และแล้วก็จะมีการเปิดเผย ผู้ที่ไร้เดียงสาและนำเสนอสารที่ไปหาพวกเขาก็ไม่รู้สิ่งใด พวกเขานั้นโกรธเบื่องหน้าสาวกของพวกเขา ชื่อดูวาซา(ผู้เคร่งศาสนาที่มีความโกรธอย่างมากมายนั้น)ก็ได้รับการจดจำ พวกเขามีความหึงงาอย่างมาก พวกเขามีสาวกมากมาย เป็นอาณาจักรของหนทางของบัดดี ไม่มีใครมีพลังที่จะถามพวกเขา ไม่เช่นนั้นแล้วลูกก็สามารถถามพวกเขา: พวกท่านกราบไหว้บูชาซีพาบา ดังนั้นท่านเรียกใครว่าพระเจ้า? พระเจ้าอยู่ในก้อนกรวดก้อนหินหรือ? ภายหลังพวกเขาจะมาเพื่อทำความเข้าใจสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด เวลานี้พวกเขามีความซาบซึ้งอย่างมาก พวกเขาทั้งหมดคือผู้กราบไหว้บูชา พวกเขาไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นผู้ที่มีค่าควรแก่การกราบไหว้บูชา พ่อพูดว่า: แทบจะไม่มีใครรู้จักพ่อ ในบรรดาลูกๆเองก็เพียงน้อยนิดที่รู้จักพ่ออย่างถูกต้องแม่นยำเช่นที่พ่อเป็น และพ่อเป็นใคร ภายในลูกก็มีประสบการณ์ของความสุขอย่างใหญ่หลวง ลูกเข้าใจว่าบาปกำลังให้อาณาจักรแห่งสวรรค์แก่ลูก ลูกได้รับความมั่งคั่งของคูเบอร์ (พระเจ้าแห่งความมั่งคั่ง) การละเล่นเกี่ยวกับตะเกียงของอะลาตินก็ได้มีการแสดงไว้เช่นกัน เมื่อได้มีการถูตะเกียงสมบัติที่มีค่าที่ใหญ่หลวงก็ได้ปรากฏขึ้น การละเล่นมากมายเช่นนั้นได้มีการแสดงไว้ มีเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งที่จักรพรรดิผู้ที่มีเป็นเพื่อนพระเจ้าได้ทำด้วยเช่นกัน เขานั้นก็จะให้อาณาจักรของเขาเป็นเวลา 1 วันแก่คนแรกที่ได้มาที่สะพาน สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดเป็นเพียงเรื่องราว ในเวลานี้พ่ออธิบายว่าพระเจ้าคือเพื่อนของลูกๆ ท่านเข้ามาในฝันและรับประทาน ดื่มน้ำ และเล่นกับลูก พาหนะของซีพาบาและบราห์มาบาปาคือหนึ่งเดียวและเป็นเช่นเดียวกัน ดังนั้นอย่างแน่นอนที่ซีพาบาต้องกำลังเล่นอยู่กับลูก เมื่อลูกจดจำพ่อขณะที่กำลังเล่น

นั่นก็หมายถึงว่าทั้งสองนั้นอยู่ในผู้นี้ มีทั้งสอง: บัพและดาตา อย่างไรก็ตามไม่มีใครเข้าใจสิ่งนี้ พวกเขาพูดว่าท่านได้มาในพาหนะ และดังนั้นพวกเขาจึงได้แสดงมาและพาหนะ ไม่สามารถจะกล่าวว่าชีพบาบานั้นในขณะและให้ความรู้ และแล้วพวกเขาก็พูดว่า: พระเจ้ากฤษณะพูด พวกเขาไม่ได้พูดว่า: พระเจ้าบราห์มาพูด ไม่เลย นี่คือพาหนะ มีคำกล่าวว่า: พระเจ้าชีวาพูด พ่อซึ่งที่นั่นและให้คำแนะนำของท่านเองแก่ลูกและบอกลูกถึงตอนเริ่ม ตอนกลางและตอนจบของวงจรโลกและระยะเวลาของวงจร ไม่มีใครอื่นรู้สิ่งเหล่านี้ ผู้ที่รู้คิดก็จะใช้สติปัญญาของตน ชนยาสซี่ต้องละทิ้งทุกสิ่ง ลูกเองก็ได้ละทิ้งทั้งโลกรวมทั้งร่างกายของลูกเองเช่นกัน ลูกเข้าใจว่านั่นคือหนังเก่าของลูกและลูกต้องไปสู่โลกใหม่ พวกเราดวงวิญญาณไม่ได้เป็นผู้อาศัยของสถานที่นี้ พวกเรามาที่นี่เพื่อเล่นบทบาทของเราเท่านั้น ตั้งแต่เดิมแล้วพวกเราคือผู้อาศัยของดินแดนสูงสุด ลูก ๆ รู้ด้วยเช่นกันว่าต้นไม้ที่ไม่มีตัวตนที่อยู่เบื้องบนนั้นเป็นเช่นไร ดวงวิญญาณทั้งหมดอาศัยอยู่ที่นั่น ละครนี้ถูกกำหนดไว้แล้ว มีดวงวิญญาณมนุษย์หลายต่อหลายพันล้าน พวกเขาทั้งหมดอาศัยอยู่ที่ใด? ในโลกที่ไม่มีตัวตน อย่างไรก็ตามดวงดาวในท้องฟ้าไม่ใช่ดวงวิญญาณ ผู้คนนั้นแม้แต่เรียกดวงดาวเหล่านั้นว่าเป็นเทพ แต่ดาวเหล่านั้นไม่ใช่เทพ พวกเราเรียกชีพบาบาวาสูริยาแห่งความรู้ ดวงดาวเหล่านั้นไม่สามารถเรียกว่าเป็นเทพ ได้มีการเขียนสิ่งที่ผิด ๆ ต่าง ๆ มากมายไว้ในคัมภีร์ ทั้งหมดนั้นคือการขยายตัวของหนทางของบัณฑิตที่ทำให้ลูกนั้นเฝ้าแต่ลงมา อย่างแน่นอนที่ลูกจะลงมาหากลูกกำลังจะใช้ 84 ชาติเกิด นี่คือโลกยุคเหล็ก สัตยุคเรียกว่าโลกยุคทอง ใครอาศัยอยู่ที่นั่น? เหล่าเทพ ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาเหล่านั้นได้ไปที่ใด? ลูกเข้าใจว่าพวกเขาได้กลับมาใช้ชาติเกิด พ่อได้อธิบายแล้วว่า: ขณะที่ใช้กลับมาใช้ชาติเกิด พวกเขาได้เปลี่ยนจากเทพเป็นฮินดู พวกเขาได้กลายเป็นผู้ที่ไม่บริสุทธิ์ ไม่มีศาสนาของใครอื่นเปลี่ยนไปในวินีนี้ ไม่มีใครรู้ว่าเหตุใดศาสนาของพวกเขาจึงเปลี่ยนไป พ่อพูดว่า: พวกเขาได้กลายเป็นผู้ที่คดโกงในศาสนาของตนและพฤติกรรมของตน เมื่อพวกเขาเคยเป็นเทพ พวกเขาเคยเป็นผู้ที่บริสุทธิ์ และแล้วพวกเขาก็ได้อยู่อย่างไม่บริสุทธิ์ในอาณาจักรของราวัน และดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถจะเรียกว่าเป็นเทพได้อีกต่อไป เหตุนี้เองจึงได้มีการให้ชื่อไว้ว่าฮินดู พระเจ้ากฤษณะไม่ได้ก่อตั้งศาสนาเทพ อย่างแน่นอนที่ต้องเป็นชีพบาบผู้ที่ได้มาและก่อตั้งศาสนานั้น ผู้คนฉลองการเกิดของชีวาและกลางคืนของชีวา แต่พวกเขาไม่รู้ว่าท่านได้ทำอะไรเมื่อท่านได้มา มีคัมภีร์ “ชีพปุรัน” ด้วยเช่นกัน ในความเป็นจริงมีกิตติเตียนเท่านั้นของชีวาที่ซึ่งชีพบาบพูด ไม่มีคัมภีร์อื่นใด ลูกไม่ได้ทำความก้าวร้าวรุนแรงใด ๆ ไม่มีคัมภีร์ใดของลูกที่ได้มีการสร้างขึ้น ลูกไปสู่โลกใหม่ ไม่มีคัมภีร์หรือกิตติเตใด ฯลฯ ในยุคทอง ใครเล่าที่จะศึกษาสิ่งเหล่านั้นที่นั่น? ผู้คนพูดว่า พระเวทย์และคัมภีร์ได้คงอยู่มาตั้งแต่ตอนเริ่มต้นของเวลา พวกเขาไม่รู้สิ่งใด ไม่มีคัมภีร์ใดในสวรรค์ พ่อได้สร้างเหล่าเทพ พวกเขาทั้งหมดได้มาซึ่งชีวิตใหม่ที่ไม่มิกิเลส และดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นสำหรับพวกเขาที่จะศึกษาคัมภีร์ ไม่มีคัมภีร์ที่นั่น เวลานี้พ่อได้ให้กุญแจของความรู้แก่ลูกที่จะทำให้ล้อของสติปัญญาของลูกเปิดขึ้น ก่อนหน้านั้นล้อคั่นก็ปิดล้อยอย่างสมบูรณ์ และดังนั้นลูกจึงไม่เข้าใจสิ่งใด อัจชะ

ถึงลูก ๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูก ๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. อย่าได้มีความอิจฉาริษยาใคร ขจัดข้อบกพร่องของลูกและทำความเพียรพยายามที่จะกลับมาเพียบพร้อม ประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงด้วยการศึกษาเล่าเรียน
2. ละทิ้งทุกสิ่งรวมทั้งร่างของลูกเอง อย่าได้ทำความก้าวร้าวรุนแรงประเภทใด อย่าได้มีความหยิ่งโสใด ๆ

พร: ขอให้ลูกเป็นอิสระจากความโกรธโดยการอยู่อย่างเป็นอิสระจากความเห็นแก่ตัว ความอิจฉา และความจนเจียว ลูกอาจจะให้แนวความคิดของลูกและและเสนอตนเองสำหรับงานรับใช้ แต่หลังจากการให้แนวความคิดของลูก อย่างได้เปลี่ยนแนวความคิดเหล่านั้นไปเป็นความต้องการ เมื่อความคิดของลูกเปลี่ยนไปเป็นความต้องการ และแล้วก็จะมีความจนเจียว อย่างไรก็ตามให้แนวความคิดที่ไม่เห็นแก่ตัวของลูก ไม่ใช่ด้วยแรงดลใจที่เห็นแก่ตัว อย่างได้คิดว่า “สิ่งนี้ควรเกิดขึ้นเพราะว่าฉันพูด” เสนอตนเอง อย่าได้ติดอยู่กับใน “ทำไม?” หรือ “อะไร?” มิฉะนั้น แต่ละตัว คือ มิตรของความอิจฉา และความไม่ชอบ จะมาด้วยเช่นกัน ความโกรธมาเพราะว่าความไม่เห็นแก่ตัวหรือความอิจฉา เวลานี้กลับมาเป็นอิสระจากสิ่งเหล่านั้น

คติพจน์: กลับมาเป็นผู้นำเสนอของความสงบ และให้ความสงบแก่ทุกคน นี่คือนิยามของลูก

*** โอม ขานติ ***